

Mynd: Kalmar

Vedurbardir gamlir føroyingar í H avnar kirkju fyri 200 árum síðani. Myndin er tikin í Kollafjarðar kirkju, sum skal imynda gomlu kirkjuna úti á Reyni í Havn.

ofta, at fólk í Evropa hava høvi at siggja so vakrar náttúrumyndir. - Tey hava als onga fatan av, hvussu vakurt her er, og tí fara tey at hugsa, at higgar mugu vit fara.

Tí ívást Jens Okking ikki í, at nógv ferðafólk fara at vitja Føroya - beinleiðis ávirkað av filminum.

- Men sá má I huske på hellere at melde udsolgt, end at bygge nye hoteller», leggur hann dent á.

- Eitt turistboom kann vera sera vandamikið, tí tað er sjálvandi avmarkað, hvussu nógvum ferðafólki, tit kunnu taka ímóti. Um ov nógv koma, kann tað fáa negativar avleiðingar. Tí má alt gerast eftir tørvi.

Jens Okking heldur, at júst hesin filmurin kann koma sera víða kring í heiminum.

- Hetta verður jú ein fantastiskur filmur. Ikki at tala um ljósið, sum alla tíðin skiftir og so mjørkin...

Elskar at búgva saman við folki

Jens Okking hevur leigað sær hús í Leynum, meðan

hann er í Føroyum. Hann er eitt náttúrmenniskja, sigur hann, og býr tí sjáldan á hotelli. Í summum hevur hann verið í Svøríki í samband við filmsarbeiði. Tá búði hann hjá einum fiskimannahúsi í svenska skergarðinum, og har hevði hann tað rættuliga gott, sigur hann.

Jens Okking arbeidir ikki bara við filmi.

Umframt eisini at hava roynt seg sum scenograf og instruktør, arbeidir hann eisini við sjónleiki og er við í einum lítlum sjónleikarabólki, ið kallast »Klar Scene«.

Við hesum bólki ferðast hann kring um í Danmark í tveir mánaðir á hvørjum ári.

Hann skrivar eisini film - nú um 68'ararnar

Hann fæst eisini við at undirvísa í bókmentum og hevur tilknýti til Gladsaxe Teater. Men ikki nóg mikið við tí, hann fæst eisini við at skriva film.

- Eg havi úr at gera, sigur hann og leggur afturat:

- Jeg har lige fået antaget et filmsmanuskript».

Talan er um ein stórfilm, ið snýr seg um tey 30 árin frá 1968 til 1998.

- Hetta var tíðin, tá vit høvdu allar møguleikarnar, men kortini mistu alt á gólv-ið - ungdomssuppreisturin, sigur Jens Okking.

- Í filminum fylgja vit einum ungum pari, sum hevur allar møguleikarnar, men so endar galið...

- Umhvørvið, útbúgvingin, arbeidi... Mannaættin veit ikki, hvat er teirra egna besta. Vit kunnu ikki taka deyðan í álvara, um vit ikki vísa ábyrgd her á fold, leggur Jens Okking dent á.

Gevst um fyra ár

Jens Okking gjørdist einkjumaður fyri átta árum síðani, tá konan doyði av krabbameini. Hann hevur tveir synir, annar gongur í 3. g og hin er við skúlskipi.

Hann hevur úr at gera við filmsarbeiðinum og er komandi tvey árin fullt bookaður, men hann hevur ikki ætlanir um at halda fram leingi á henda hátt.

- Ætlanin er at flyta til Írlands í eini tvey ár, tá eg eri fylltur 60, og tá ætli eg

Jens Okking um leiklutin sum Føroya løgmaður:

» Hetta er ikki nakar stórir leiklutur. Tá tú hevur svarvast so leingi við sjónleiki, sum eg havi, hugsar tú ikki so nógv um leiklutimar. Eg veit, at teir hava valt meg til hendan leiklutin, tí teir vildu hava ein stóran og prúðan løgmann. Hetta er ein leiklutur, sum tú spælir meira upp á títt statur enn upp á títt intellekt.

- Eg eri vorðin gamal og hava spælt minar høvudsleiklutir. Hetta er eitt deiligt arbeiði, og mær dámar sera væl at vera so leingi í Føroyum.

Mynd: Kalmar

mær at gevast sum sjónleikari.

Írland er mitt andaliga føðiland, og har havi eg ferðast nógv saman við familjuni - eg eri har á hvørjum ári. Og hann leggur afturat: » - Der skal mit livs eventyr også ende»

»Sørøverskibe er ikke hvide!«

Jens Okking stórtíðir í Føroyum. Hendan dagin, vit hitta hann niðri á Konga-brúnni, í Stephanssonshúsi, har vit líta yvir á allan aktivitetin á Tinganesi, situr hann og bíðar.

- Ein stórir partur av filmsarbeiðinum er at biða, sigur hann. Men so skalt tú kortini vera klárur, tá boð verða eftir tær.

Adrenn vit hittu Jens Okking, er tað hendingin, tá fronsku orlogsskipini komu, sum verða tiknar upp.

Barba stendur í loftsvind-eyganum á Nýggjustovu og kikar út á fjørðin.

» - Det kan ikke være sørøverskibe! Det er orlogsskibe! Sørøverskibe er ikke hvide!«, ljóðar røddin á Annike Von der Lippe aftur og aftur til Nils Malmros og fólk hansara eru nóg við upptøkurnar.

Løgmaður gongur uttan fyri Nýggjustovu, og fólk tita aftur og fram - tey rýma undan sjórænarunum. Men lögmaður er so illa gongdur, og sigur, at hann verður eftir.

Løgmaður kennir Barbu, og hann man hava varhugan av, at talan ikki er um sjórænaraskip. Barba er, sum altíð í bókini, vis í síni sök, og hon fær rætt!

Oygjafólk eru altíð glað

Nú hevði hann stundir. Hann skal ikki vera við í upptøkunum, ið nú skulu gerast. Tað er tá Andreas Heyde kemur í land. Við sær hevur hann stórt skrin. Sum eygleiðari av upptøkunum fært tú ikki so nógv av søgugongdini við, tí tikið verður upp í brotum.

- Der er noget ved øboerne, letur i Jens Okking. Hann heldur, at fólk, ið búgva á oyggjum eru nógv vinarligar og gestabliðari, enn tey, ið búgva í størri býum og á fastlandinum.

- Eg havi merkt tað sama á Lollandi, í Írlandi og í svenska skergarðinum. Eg haldi, tað er so deiligt.

- Tí hava sjálvandi eisini tykkara trupulleikar við kriminaliteti, drykkjuskapi o. ø., men tað er kortini ørvisi.

- Eg giti, at tað er sjáld

samt, at onkur stjelur taskuna frá eini eldir konu úti á gøtuni. - Eg meini..., tú kanst stóla upp á fólk upp á ein heilt annan máta her. Og so eru øll so blið og fitt og vinarlig - og altíð smilandi.

Jens Okking letur at enda heilsa Føroya fólk og takkar fyri vinarlag og gestabliði.

Hetta sumarið í Føroyum hevur knýtt vinarbond fyri lívið, og hann er sannførdur um, at hann kemur aftur til Føroya.

Mynd: Kalmar

Jens Okking um Føroyar sum ferðamannaland:

» Tí fáa stóra gleði av filminum um Barbu og harra Pál. Hann fer at lokka nógv ferðafólk til Føroya, tí fólk niðri í Evropa eru ikki von at siggja a so vakrar og kenslubornar náttúrumyndir, sum tær, ið verða at siggja í filminum.

- Men tit mugu vera varin!

» - Meld hellere udsolgt, end at bygge nye hoteller!«

- Eitt turistboom er vandamikið, tí tit kunnu ikki hava nóg mikið at bjóða, um tað bráðliga koma alt ov nógv ferðandi. Tí má ferðafólkatalið lagast eftir tørvi.

Men eg ivist ikki í, at filmurin, sum fer at koma víða um í heiminum, fer at lokka nógv fólk ul Føroya...

Barba og harra Pál í prestagarðinum í Jansagerði